Brześć nad Bugiem, dnia 15 października 1937 roku.

Poleski Dziennik Wojewódzki

Nr. 14

TREŚC:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY.

81.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POLESKIEGO

Nr. OA. 10a/11 z dnia 18 września 1937 r.

o upoważnieniu przełożonych gmin województwa poleskiego do wydawania nakazów karnych w sprawach o niektóre wykroczenia, przewidziane w ustawie z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. Ust. R.P. Nr. 30, poz. 224).

Na podstawie art. 45 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno—administracyjnym (Dz. Ust. R.P. Nr. 38, poz. 365) **zarządzam, co następuje:**

§ 1.

Upoważniam przełożonych gmin województwa poleskiego do wymierzania kar w drodze postępowania nakazowego do wysokości 30 zł. oraz do orzekania nakazami karnymi przepadku przedmiotów przestępstwa, których wartość nie przekracza 30 zł. — w wypadkach wykroczeń, określonych w przepisach ustawy z dn. 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. Ust. R.P. Nr. 30, poz. 224) i wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Karze, wymienionej w § 1, podlegać będzie:

Szkodnictwo leśne:

1) kto w cudzym lesie wydobywa żywicę lub sok brzozowy, obrywa szyszki, zdziera korę, nacina drzewo, lub w inny sposób je uszkadza (art. 9),

2) kto w cudzym lesie zbiera korę, wióry, darń, trawę, wrzos, mech, ściółkę, szyszki, grzyby, jagody, owoce lub zioła (art. 10),

3) kto:

a) zwozi do cudzego lasu kamienie, śmiecie, padlinę lub nieczystości (art. 12 pkt. 2),

b) niszczy sadzonki lub mrowiska w cudzym lesie (art. 12 pkt. 3).

Szkodnictwo polne:

1) kto wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuszcza cudzego pola, pastwiska, łąki lub grobli (art. 16),

2) kto:

a) kopie na cudzym gruncie doły lub rowy (art. 17 ust. 1 pkt. 2),

b) wyrzuca na cudzy grunt kamienie, śmiecie, padlinę lub nieczystości (art. 17 ust. 1 pkt. 3),

c) uszkadza drzewa lub krzewy na cudzym gruncie (art. 17 ust. 1 pkt. 5),

3) kto depcze zasiewy, sadzonki lub trawę na cudzym gruncie (art. 18)

§ 3.

Za grzywny i koszty postępowania karnego, nieściągalne od skazanego a nałożone na nieletniego, odpowiadają majątkowo rodzice lub opiekun, pod którego pieczą nieletni faktycznie pozostaje.

Osoby odpowiedzialne majątkowo mogą się zwolnić od odpowiedzialności za grzywnę, jeżeli udowodnią, że pomimo spełnienia swych obowiązków nadzoru, przestępstwu nie były w stanie zapobiec.

Przedmioty, pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, zwraca się pokrzywdzonemu.

Narzędzia, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, mogą ulec przepadkowi.

§ 4.

Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się również do osób, wykonywających jakiekolwiek prawa w stosunku do lasów i gruntów, jeżeli wykraczają one poza zakres swoich uprawnień w sposób, określony w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Nałożenie kary w formie nakazu karnego może nastąpić jedynie na złożony przez pokrzywdzonego wniosek o ściganie sprawcy.

Wniosek taki winien pokrzywdzony złożyć do przełożonego właściwej, ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia, gminy.

Wnioski te mogą być składane również ustnie do protokółu.

§ 6.

Przeciw nakazowi karnemu, wydanemu przez przełożonego gminy, można w przeciągu dni 7 miu po doręczeniu nakazu wnieść sprzeciw pisemny lub ustny, do władzy, która nakaz wydała. W przeciwnym razie nakaz staje się prawomocny.

Sprzeciw wniesiony w terminie spóźnionym odrzuci władza, która nakaz wydała. W tym wypadku można w ciągu 3-ch dni od zawiadomienia o odrzuceniu sprzeciwu złożyć u tej władzy żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego, celem rozpatrzenia zasadności odmowy. Żądanie to można złożyć też wprost do Sądu Okręgowego.

W razie wniesienia sprzeciwu w terminie lub przywrócenia terminu, powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza zwyczajne postępowanie karno-administracyjne.

§ 7.

Grzywny, ściągnięte na podstawie prawomocnych nakazów karnych, wydanych przez przełożonych gmin, wpływają na rzecz właściwych gmin na wydatki, związane z opieką społeczną.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1937 r. i odnosi się do wykroczeń, popełnionych od dnia 1 listopada 1937 r.

Wojewoda Poleski

(—) **Wacław Kostek-Biernacki**

82.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY POLESKIEGO

Nr. OA-10a/19 z dnia 20 września 1937 r.

o upoważnieniu przełożonych gmin województwa poleskiego do wydawania nakazów karnych w sprawach o niektóre wykroczenia, przewidzane w rozporządzeniu Prez. Rzecz. z dnia 11 lipca 1932 r. Prawo o wykroczeniach (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572) oraz w niektórych innych przepisach szczególnych.

Na podstawie art. 45 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. Ust. R.P. Nr. 38, poz. 365) **zarządzam,** co następuje:

§ 1.

Upoważniam przełożonych gmin województwa poleskiego do wymierzania kar w drodze postępowania nakazowego do wysokości trzech dni aresztu względnie 50 zł. kary pieniężnej, — zależnie od rodzaju kary, przewidzianego w przepisach, wymienionych poniżej w § 2.

§ 2.

Uprawnienie przełożonych gmin do wymierzania kar w formie nakazów karnych odnosi się tylko do wykroczeń, wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Z zakresu właściwości przełożonych gmin wyłączam wykroczenia, wymienione wyżej w § 2, o ile popełnione zostały one przez:

a) osoby duchowne wszystkich uznanych przez Państwo wyznań,

b) sędziów,

c) cudzoziemców, korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości,

d) funkcjonariuszów państwowych,

e) wojskowych, pozostających w służbie czynnej.

§ 4.

Nałożenie kary w formie nakazu karnego może nastąpić tylko na podstawie doniesienia organów gminnych, organów Policji Państwowej i innych władz lub organów urzędowych opartego na ich własnym spostrzeżeniu.

§ 5.

Przeciw nakazowi karnemu, wydanemu przez przełożonego gminy można w przeciągu dni 7-miu po doręczeniu nakazu wnieść sprzeciw pisemny lub ustny, do przełożonego gminy, który nakaz wydał. W przeciwnym razie nakaz staje się prawomocny.

Sprzeciw wniesiony w terminie spóźnionym, odrzuci przełożony gminy, który nakaz wydał. W tym wypadku można w ciągu trzech dni od zawiadomienia o odrzuceniu sprzeciw złożyć u przełożonego gminy żądanie skierowania sprawy do Sądu Okręgowego, celem rozpatrzenia zasadności odmowy. Żądanie to można złożyć też wprost do Sądu Okręgowego.

W razie wniesienia sprzeciwu w terminie lub przywrócenia terminu, powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza zwyczajne postępowanie karno-administracyjne.

§ 6.

Wymierzone w drodze nakazów karnych grzywny przypadają na rzecz Skarbu Państwa, o ile szczególne ustawy nie stanowią inaczej.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1937 r.

Równocześnie z dniem tym uchylam rozporządzenie moje z dnia 1 lipca 1929 r. Nr. II. A.O.7/17, ogłoszone w Dzienniku Wojewódzkim Poleskim w Nr. 11 z 1929 r. pod poz. 162.

Wojewoda Poleski
(—) **Wacław Kostek-Biernacki**

83.

Załącznik do § 2 rozp. Wojewody Poleskiego z dnia 20 września 1937 r w sprawie upoważnienia przełożonych gmin do wydawania nakazów karnych.

WYKAZ WYKROCZEŃ

Objaśnienia skrótów, użytych w wykazie:

1) lit. „P." oznacza naruszony przepis prawny;
2) lit. „S." oznacza przepis, zawierający sankcję karną;
3) lit. „U" oznacza uwagi i niektóre postanowienia szczególne.

I. Wykroczenia przewidziane w prawie o wykroczeniach:

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 11 lipca 1932 r. Dz. 60, poz. 572).

Wykroczenia przeciwko porządkowi publicznemu.

Kto umyślnie uszkadza lub usuwa ogłoszenie wystawione publicznie przez władzę, urząd państwowy lub samorządowy, albo w inny sposób uniemożliwia zapoznanie się z takim ogłoszeniem.

P.: art. 19 rozp.

S.: art. 19 rozp.

Kto ze złośliwości lub swawoli wprowadza w błąd władzę, urząd albo instytucję użyteczności publicznej, udaremniając ich czynność, albo wywołując niepotrzebną czynność z ich strony.

P.: art. 20 rozp.

S.: art. 20 rozp.

Kto umyślnie wprowadza w błąd władzę lub urząd: a) co do tożsamości własnej lub innej osoby; b) co do swego obywatelstwa, zawodu lub zamieszkania.

P.: art. 23 § 1 rozp.

S.: art. 23 § 1 rozp.

Tej samej karze podlega, kto wzbrania się uprawnionej do tego władzy lub urzędowi udzielić wiadomości lub dokumentów co do okoliczności, wymienionych w § 1.

P.: art. 23 § 2 rozp.

S.: art. 23 § 1 rozp.

Kto nie dopełni obowiązku zawiadomienia właściwego urzędu o okoliczności, która powinna być zapisana do ksiąg stanu cywilnego, albo obowiązek ten spełni nie we właściwym czasie.

P.: art. 25 rozp.

S.: art 25 rozp.

Kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój publiczny.

P.: art. 28 rozp.

S.: art. 28 rozp.

Kto wykracza przeciw przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych.

P.: art. 29 rozp.

S.: art. 29 rozp.

U.: — „jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej".

Kto przez uporczywe wybryki zakłóca spoczynek nocny.

P.: art. 30 rozp.

S.: art. 30 rozp.

Kto publicznie dopuszcza się nieobyczajnego wybryku.

P.: art. 31 rozp.

S.: art. 31 rozp.

Kto skłania nieletniego poniżej lat 17 do żebrania.

P.: art. 32 § 1 rozp.

S.: art. 32 § 1 rozp.

Kto żebrze w sposób zuchwały lub oszukańczy.

P.: art. 32 § 2 rozp.

S.: art. 32 § 1 rozp.

Wykroczenia przeciw bezpieczeństwu.

Kto, będąc niezdolny do czynności, której nieumiejętne wykonanie może wywołać niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego, taką czynność przedsiębierze, albo kto poruczа ją osobie do jej wykonania niezdolnej.

P.: art. 33 rozp.

S.: art. 33 rozp.

U.:—„jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej".

Kto zaniedbuje odpowiedniego zabezpieczenia miejsca, niebezpiecznego dla życia lub zdrowia ludzkiego.

P.: art. 34 § 1 rozp.

S.: art. 34 § 1 rozp.

Kto bez zachowania należytej ostrożności wystawia lub wywiesza ciężkie przedmioty albo niemi rzuca, wylewa płyny, wyrzuca nieczystości, albo doprowadza do wypadania lub wylewania się powyższych przedmiotów.

P.: art. 38 § 1 rozp.

S.: art. 38 § 1 rozp.

Jeżeli sprawca dopuszcza się takiego czynu przez złośliwość lub swawolę.

P.: art. 38 § 2 rozp.

S.: art. 38 § 2 rozp.

Kto nieostrożnie obchodzi się z ogniem lub materiałami łatwopalnymi.

P.: art 39 § 1 rozp.

S.: art. 39 § 1 rozp.

Kto wykracza przeciw ostrzeżeniom lub przepisom, dotyczącym zapobiegania pożarom.

P.: art. 39 § 2 rozp.

S.: art. 39 § 2 rozp.

Kto wbrew swemu obowiązkowi zaniecha oświetlenia miejsc dostępnych dla publiczności, albo kto oświetlenie takie przez złośliwość lub swawolę psuje albo gasi.

P.: art. 45 rozp.

S.: art. 45 rozp.

Kto nie zachowuje należytej ostrożności przy trzymaniu niebezpiecznego zwierzęcia.

P.: art. 46 rozp.

S.: art. 46 rozp.

Kto przez drażnienie lub płoszenie doprowadza zwierzęta do tego, że stają się niebezpieczne.

P.: art. 47 rozp.

S.: art. 47 rozp.

Kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia.

P.: art. 48 rozp.

S.: art. 48 rozp.

Wykroczenia przeciwko zdrowiu publicznemu.

Kto zanieczyszcza wodę, służącą do picia lub do pojenia zwierząt.

P.: art. 49 rozp.

S. art. 49 rozp.

U.:—„jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej".

Kto wykracza przeciw przepisom o zapobieganiu chorobom lub ich zwalczaniu.

P.: art 51 rozp.

S.: art. 51 rozp.

U.:—„jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej".

Wykroczenia przeciw poszczególnym osobom.

Kto w celu dokuczenia innej osobie złośliwie ją w błąd wprowadza lub w inny złośliwy sposób niepokoi.

P.: art. 52 rozp.

S.: art. 52 rozp.

Kto szczuje psem człowieka.

P.: art. 53 rozp.

S.: art. 53 rozp.

Wykroczenia przeciw mieniu.

Kto w ciągu 2-ch tygodni od daty znalezienia cudzego mienia wartości ponad 10 zł., cudzych akt lub dokumentów, albo od daty przybłąkania się cudzego zwierzęcia, nie zawiadomi o tym władzy policyjnej lub gminnej, ani w inny właściwy sposób nie poszukuje posiadacza.

P.: art. 56 rozp.
S art. 56 rozp.

Kto samowolnie używa cudzego mienia ruchomego.

P. art 57 rozp.

S.: art 57 rozp.

II. Wykroczenia przewidziane w poszczególnych przepisach:

a) z zakresu porządku i bezpieczeństwa publicznego:

Ograniczenia w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych.

(ust. z dn. 21.III.1931 r., Dz. 51, poz. 423).

Kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej nadużyciem napojów alkoholowych, zachowaniem swoim daje powód do publicznego zgorszenia, tudzież kto w stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscu publicznym, bez względu na swoje zachowanie, podlega karze.

P.: art. 11 ust. 1 ustawy.

S.: art. 10 ustawy.

Kto po godzinie, prawnie przepisanej, przebywa w lokalu detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, mimo, iż go gospodarz (koncesjonariusz, wzgl. jego zastępca) lub przedstawiciel uprawnionej władzy wezwał do wyjścia, będzie karany.

P.: art. 12 ust. 1 ustawy.

S.: art. 12 ust. 1 i art. 10 ust. 2 ustawy.

Ewidencja kontrola ruchu ludności.

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 16/3 1928 r. Dz. 32, poz. 309 w brzmieniu ustawy z 15/3 32 r. Dz. 38, poz. 390).

Właściciele, dzierżawcy lub inni odpowiedzialni kierownicy hoteli, pensjonatów, domów noclegowych i innych wszelkiego rodzaju zakładów, przeznaczonych do przyjmowania osób na mieszkanie lub nocleg za opłatą lub bezpłatnie, bez względu na to, w jakiej miejscowości zakłady takie się znajdują, obowiązani są prowadzić księgi lub rejestry meldunkowe swego zakładu oraz listy osób w ich zakładzie przebywających. Listy takie winny być umieszczone przy wejściu do zakładu w miejscu widocznym dla wszystkich wchodzących.

P.: art. 5 rozp.

S.: art. 25 ust. 3 rozp.

Kto przebywa w jakiejkolwiek miejscowości dłużej niż 3 dni, winien być zameldowany w gminie przed upływem następnych 24 godzin. Obowiązek zameldowania ciąży na właścicielu lub dzierżawcy domu, w którym podlegający zameldowaniu każdorazowo przebywa.

P.: art. 7 ust. 1 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Osoby, przebywające w jednym z zakładów, wymienionych w art. 5, winny być zameldowane w gminie przez odpowiedzialnego kierownika zakładu przed upływem 24 godzin od chwili przybycia, bez względu na czas, przez który przebywają lub zamierzają przebywać.

P.: art. 7 ust. 2 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

W miejscowościach uzdrowiskowych zameldowanie winno być dokonane przed upływem 48 godzin od chwili przybycia.

P.: art. 7 ust. 3 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Kto opuszcza swoje miejsce zamieszkania i przenosi się do innej miejscowości lub przeprowadza się do innego domu w obrębie tej samej miejscowości albo kto opuszcza miejsce czasowego pobytu, o ile pobyt ten podlegał obowiązkowi zameldowania (art. 7) winien być wymeldowany w gminie. Wymeldowanie powinno być dokonane przez właściciela, względnie dzierżawcę domu, przed upływem 48 godzin od chwili opuszczenia mieszkania.

P.: art. 8 ust. 1 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Kto opuszcza jeden z zakładów, wymienionych w art. 5, winien być wymeldowany

w gminie przez odpowiedzialnego kierownika zakładu przed upływem 24 godzin od chwili opuszczenia, bez względu na to, czy opuszcza zakład czasowo lub na stałe.

P.: art. 8 ust. 2 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Spełnianie obowiązków, wymienionych w art. 4, 5, 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, może być przez właścicieli lub dzierżawców domów, wzgl. przez odpowiedzialnych kierowników zakładów, o których mowa w art. 5, powierzone specjalnie do tego celu wyznaczonym osobom, korzystającym z pełni praw cywilnych i obywatelskich.

P.: art. 9 ust. 1 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

O ustanowieniu takiego zastępcy należy zawiadomić właściwy urząd, spełniający czynności, przewidziane w art. 1, przed rozpoczęciem przez tego zastępcę czynności.

P.: art. 9 ust. 2 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Osoby, podlegające zameldowaniu lub wymeldowaniu w myśl art. 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7, względnie przed wyjazdem lub przeniesieniem się (art. 8) zawiadomić o swym przybyciu lub wyjeździe właściciela, dzierżawcę, kierownika zakładu, lub osobę ich zastępującą (art. 9) i udzielić mu danych potrzebnych dla zameldowania lub wymeldowania.

O ile chodzi:

1) o sublokatorów, lub inne osoby, mieszkające u lokatorów,

2) o członków rodziny i domowników, pozostających we wspólnym gospodarstwie z głową rodziny i wspólnie z głową rodziny zamieszkałych,

3) o pracowników, zamieszkałych u pracodawcy, — obowiązek zawiadomienia o przybyciu lub wyjeździe tych osób ciąży na:

ad 1, lokatorze,

ad 2, głowie rodziny,

ad 3, pracodawcy.

P.: art. 10 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Właściciel, dzierżawca domu lub kierownik zakładu, wymienionego w art. 5, wzgl. osoba zastępująca go, obowiązany jest zawiadamiać gminę o zmianach w stanie rodzinnym (urodzenie, śmierć, zaślubiny) osób, zamieszkałych w domu lub w zakładzie, o ile zmiany te dotyczą danych, zawartych w zgłoszeniu meldunkowym. Postanowienia art. 10 stosuje się w tym wypadku analogicznie.

P.: art. 11 rozp.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

W celach kontroli ruchu ludności mogą organa władz administracji ogólnej, gmin i policji państwowej żądać od poszczególnych osób wylegitymowania się. Do tego celu mogą służyć wszelkiego rodzaju dokumenty, wydane przez władze publiczne, a stwierdzające tożsamość osoby w sposób nienasuwający uzasadnionych wątpliwości, a w braku takich dowodów — potwierdzenie wiarogodnych osób. Przepis powyższy nie narusza w niczym specjalnych przepisów prawnych, z mocy których specjalne organa straży mają prawo żądać wylegitymowania się (przepisy o ochronie granic, łowieckie i inne).

P.: art. 17 rozp.

S.: art. 25 ust. 3 rozp.

Kto nie dopełni formalności meldunkowych, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub rozporządzeniach, na jego podstawie wydanych, albo zaniedba wykonania innych obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, lub rozporządzeń, na jego podstawie wydanych, albo wykonywa je w sposób nieprzepisany.

S.: art. 25 ust. 2 rozp.

Kto winien jest naruszenia lub nieprzestrzegania innych przepisów niniejszego rozporządzenia, lub kto uchyla się od wykonania zarządzeń władz, opartych na niniejszym rozporządzeniu, ulegnie karze.

S.: art. 25 ust. 3 rozp.

U.: Grzywny, wymierzane na zasadzie niniejszego art., przypadają gminie miejsca zamieszkania osoby ukaranej. Orzeczenie powinno zawierać nazwę gminy, której grzywna przypada. Odpis orzeczenia należy tej gminie doręczyć.

Ustalanie nazw miejscowości i numeracja nieruchomości

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 24X.1934 r. Dz. 94. poz. 850).

Kto złośliwie usuwa, niszczy albo uszkadza tabliczki z nazwami ulic i placów, wzgl. oznaczające numery porządkowe nieruchomości, podlega karze.

P.: art. 10 rozp.

S.: art. 10 rozp.

Właściciele budynków i ogrodzonych placów niezabudowanych, wykraczający przeciwko przepisanemu obowiązkowi umieszczenia na swej nieruchomości i utrzymywania w należytym stanie tabliczki z numerami porządkowymi.

P.: art. 9 ust. 3 rozp.

S.: art. 11 rozp.

Ochrona przed pożarami i in. klęskami

(ustawa z dn. 13.3.1934 r. Dz. 41, poz. 365)

Każdy jest obowiązany podporządkować się zarządzeniom, wydawanym w związku z akcją ratunkową.

P.: art. 24 ust. 4 ustawy.

S.: art 47 ust. 1, pkt. 5 ustawy.

Każda osoba, w gminie przebywająca, jest obowiązana:

1) zezwolić na użycie będących jej własnością lub w jej władaniu środków, mogących służyć do alarmu i sygnalizacji dla zaalarmowania o pożarze lub zagrażającym bezpośrednio jego wybuchu albo o innej klęsce, środków przewozowych wszelkiego rodzaju, potrzebnych dla przewozu straży pożarnych, ich sprzętu technicznego i innych przedmiotów, koniecznych do akcji ratunkowej na miejsce pożaru lub innej klęski i zpowrotem — oraz urządzeń i przedmiotów, potrzebnych dla obrony przeciwpożarowej lub akcji ratunkowej.

P.: art. 26 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

S.: art 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

2) zezwolić na umieszczanie na należących do niej lub będących w jej władaniu nieruchomościach urządzeń i przyrządów ochronnych i zapobiegawczych, o ile rozporządzenia, o których mowa w art. 3, ustanowią umieszczanie tego rodzaju urządzeń i przyrządów.

P.: art. 26 ust. 1 pkt. 2 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

Właściciele budynków obowiązani są posiadać, przechowywać w tych budynkach i utrzymywać w stanie zdatnym do natychmiastowego użytku narzędzia, potrzebne przy prowadzeniu akcji ratunkowej.

P.: art. 26 ust. 3 ustawy.

S.: art. 47 ust. 2 ustawy.

U.: — „o ile za czyn nie grozi kara surowsza".

Każdy jest obowiązany zaalarmować najbliższą straż pożarną lub jednostkę państwowych organów bezpieczeństwa w razie zauważenia pożaru albo innej klęski lub groźby ich powstania.

P.: art. 27 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

Każda osoba, w gminie przebywająca, obowiązana jest do udzielania pomocy i do współdziałania przy akcji ratowniczej i zapobiegawczej w wypadkach pożarów lub innych klęsk (art. 28 ust. 1).

P.: art. 28 ust. 1 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

Pomoc i współdziałanie, o których mowa w ust. 1, polega na:

1) udzielaniu bezpośredniej pomocy przy tłumieniu pożarów i zwalczaniu innych klęsk;

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 1 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

2) udzielaniu pierwszej pomocy i opieki w razie nieszczęśliwych wypadków z ludźmi;

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 2 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

3) udzielaniu pomocy przy ochronie i zabezpieczeniu mienia;

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 3 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

4) pełnieniu wart dziennych i nocnych dla ochrony przed powstaniem pożaru lub innej klęski;

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 4 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 2 ustawy.

5) pełnieniu obowiązków w strażach pożarnych przymusowych.

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 5 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 4 ustawy.

Wszystkie osoby, w gminie zamieszkałe lub czasowo tam przebywające, obowiązane są stosować się do obowiązków, określonych w regulaminie przełożonego gminy o zapobieganiu i tłumieniu pożarów i innych klęsk na obszarze gminy.

P.: art. 30 ust. 4 ustawy.

S.: art. 47 ust. 2 ustawy.

U.:—„o ile za czyn nie grozi kara surowsza".

Kto:

1) w razie pożaru lub innej klęski żywiołowej nie stosuje się do obowiązków, określonych w art. 26, 27 i 28, wzgl. wydanych na ich podstawie rozporządzeniach, o ile nie jest od nich zwolniony,

P.: art. 26, 27 i 28, wzgl. wydane na tej podstawie rozporządzenia.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

2) wzbrania się pełnić wyznaczonej mu warty nocnej lub dziennej,

P.: art. 28 ust. 2 pkt. 4 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 2 ustawy.

3) wprowadza w błąd straż (pogotowie) złośliwymi alarmami, albo nieprawnie używa sygnałów, zastrzeżonych strażom pożarnym (pogotowiom),

P.: art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 3 ustawy.

4) jako członek straży pożarnej (pogotowia) nie wypełnia wynikających z tego tytułu obowiązków,

P.: art. 47 ust. 1 pkt. 4 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 4 ustawy.

5) odmawia wykonania zarządzeń, wydanych w czasie akcji ratunkowej,

P.: art. 24 ust. 4 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 5 ustawy.

6) utrudnia lub uniemożliwia wykonanie zadań straży pożarnych.

P.: art. 47 ust. 1 pkt. 6 ustawy.

S.: art. 47 ust. 1 pkt. 6 ustawy.

Kto wykracza przeciwko innym postanowieniom ustawy niniejszej lub rozporządzeń wydanych na jej podstawie (art. 47 ust. 2).

P.:—

S.: art. 47 ust. 2 ustawy.

U.:—„o ile za czyn nie grozi kara surowsza".

Przymus ubezpieczenia od ognia

(rozp. Prez. Rzecz z dn. 27.V.1927 r. Dz. 23 z 33 r., poz. 23).

Właściciel budowli, podlegającej przymusowi ubezpieczenia, jest obowiązany w ciągu miesiąca od chwili rozpoczęcia jej użytkowania lub doprowadzenia jej do stanu użytkowania zgosić budowlę do ubezpieczenia w urzędzie gminnym (magistracie) lub powiatowego inspektora Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. W zgłoszeniu należy określić położenie, przeznaczenie, materiał ścian i dachów oraz wartość budowli. Jeżeli budowla ma być ubezpieczona w jednej trzeciej sumy oszacowania w innym zakładzie ubezpieczeń, należy to w zgłoszeniu wyraźnie zastrzec. Zgłaszający otrzymuje zaświadczenie o zgłoszeniu (art. 22 ust. 1 rozp.).

Właściciel jest obowiazany zgłosić w urzędzie gminnym (magistracie), lub u inspektora powiatowego wszelkie zmiany w budowli (dobudowania, zmiana konstrukcji, zmiana właściciela budowli, przejście do kategorii, wymienionych w pkcie c, d, e, art. 2 ust. 1 rozp.) w ciągu miesiąca od chwili zajścia tych zmian. Jeżeli na skutek zmiany ma być podwyższona suma ubezpieczenia w innym zakładzie ubezpieczeń, należy to w zgłoszeniu wyraźnie zastrzec (art. 33 ust. 1 rozp.).

Nowy właściciel jest obowiazany niezwłocznie zawiadomić o zmianie własności urząd gminny(magistrat) lub inspektora powiatowego (art. 34 ust. 2 rozp.).

Kto we właściwym terminie i w sposób przepisany:

a) nie zgłosi budowli do ubezpieczenia,

P.: art. 22 ust. 1 rozp.

S.: art. 60 pkt. a rozp.

b) nie zawiadomi o zmianach, wymienionych w art. 33 ust. 1 oraz art. 34 ust. 2.

P.: art. 33 ust. 1, wzgl. art. 34 ust. 2 rozp.
S.: art. 60 pkt. b. rozp.

b) z zakresu administracji spraw wojskowych:

Powszechny obowiązek wojskowy

(ustawa z dn. 23.V.1924 r. Dz. 60 z 33 r., p. 455).

Kto:

1) nie zgłasza się do rejestru poborowych;

P.: art. 24, 26 ustawy.
S.: art 99 pkt. 1 ustawy.

Kto:

1) nie zgłasza się na wezwanie władz administracyjnych i samorządowych w sprawach wojskowych;

P.: art. 100 pkt. 1 ustawy.
S.: art. 100 ustawy.

2) wbrew obowiązkowi, wynikającemu z art art. 95, nie melduje o każdej zmianie miejsca zamieszkania;

P.: art. 95 ustawy.
S.: art. 100 ustawy.

5) nie posiada z własnej winy karty mobilizacyjnej lub innego dokumentu wojskowego, stwierdzającego stosunek jego do służby wojskowej.

P.: art. 100 pkt. 5 ustawy.
S.: art. 100 ustawy.

Wojskowa służba pomocnicza

(rozp. Prez. Rzecz. z dnia 24.IX.1934 r. Dz. 86, poz. 783).

Minister Spraw Wewnętrznych może nałożyć już w czasie pokoju obowiązek rejestrowania się na osoby, które można powoływać do pełnienia wojskowej służby pomocniczej (art. 13 ust. 1 rozp.).

Kto nie zgłasza się do rejestracji, zarządzonej na podstawie art. 13.

P.: art. 20 rozp.
S.: art. 20 rozp.

Rada Ministrów może nałożyć już w czasie pokoju na mężczyzn podlegających obowiązkowi wojskowej służby pomocniczej, obowiązek odbycia przysposobienia do tej służby. (art. 2 ust. 1 rozp.).

Kto, będąc powołany na podstawie art. 2 do odbycia przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej, nie zgłasza się w czasie i w miejscu wskazanym lub w inny sposób uchyla się od odbycia przysposobienia.

P.: art. 19 rozp.
S.: art. 19 rozp.

Kto w czasie odbywania przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej nie stosuje się do zarządzeń i poleceń, wydawanych w związku z odbywaniem przysposobienia.

P.: art. 21 rozp.
S.: art. 21 rozp.

Zakwaterowanie wojska w czasie pokoju

(ustawa z dnia 15.VII.25 r. Dz. 97, poz. 681).

Wszyscy właściciele nieruchomości, administratorzy, dozorcy, posiadacze pomieszczeń, oraz sublokatorzy, których pomieszczenia podlegają zajęciu w myśl art. 26 i 30, a którzy:

1) nie zgłoszą domów lub pomieszczeń w terminie i w sposób przepisany;
P.: art. 51 pkt. 1 ustawy.
S.: art. 51 ustawy.

2) podejmą jakiekolwiek oszukańcze kroki, ażeby ominąć obowiązki, nałożone na nich postanowieniami art. 26 i 30;
P.: art. 51 pkt. 2 ustawy.
S.: art. 51 ustawy.

3) swym postępowaniem będą uniemożliwiali spokojne i prawidłowe zamieszkiwanie w wyznaczonych pomieszczeniach w zamiarze zmuszenia uprawnionych do opuszczenia pomieszczenia.

P.: art. 51 pkt. 3 ustawy.
S.: art. 51 ustawy.

Dostarczanie środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 12.XI.1927 r. Dz. 102, poz. 883).

Niewykonanie obowiązku dostarczenia środka przewozowego choćby z niedbalstwa.

P.: art. 18 rozp.

S.: art. 18 rozp.

U.: — „O ile czyn nie ma cech przestępstwa, zagrożonego karą surowszą".

Odstępowanie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 8.XI. 1927 r. Dz. 98, poz, 859).

Osoby, uchylające się od spełnienia obowiązków, przewidzianych rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych i Wewnętrznych z dnia 23 marca 1928 r. w sprawie wykonania rozporz. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. Nr. 44, poz. 425), lub podające przy zarządzonym w myśl art. 14 spisie niezgodne ze stanem rzeczywistym szczegóły.

P.: art. 27 rozp., wzgl. przepisy rozp. z 23 marca 1928 r. (Dz. 44, poz. 425).

S.: art. 27 rozp.

Osobiste świadczenia wojenne

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 24.X.1934 r. Dz. 95, poz. 858).

Rada Ministrów może nałożyć w czasie pokoju:

1) obowiązek zarejestrowania się na osoby, należące do pewnych zawodów i nie zwolnione w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego od obowiązku świadczeń osobistych, jeżeli uzna, że potrzebnych wiadomości, dotyczących tych osób, w innej drodze uzyskać nie można (art. 11 ust. 1 pkt. 1 rozp.).

Kto uchyla się od wykonania zarządzeń, wydanych na zasadzie art. 11 ust. 1 pkt. 1 rozp.

P.: odnośne przepisy rozporządzeń M.S.Wojsk., wydanych na podstawie art. 11 ust. 1 pkt. 1 rozp. Prez. Rzecz.

S.: art. 26 rozp.

Rzeczowe świadczenia wojenne.

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 24.X.34 r. Dz. 95, poz. 859).

Minister Spraw Wojskowych może już w czasie pokoju w porozumieniu z Ministrem Komunikacji nakładać na właścicieli lub posiadaczy, lub też na zarządy (zarządców) objektów żeglugi śródlądowej obowiązek:

1) stawiania na żądanie władzy wojskowej prywatnych statków rzecznych do przeglądu w miejscu i czasie, oznaczonym przez właściwe władze wojskowe w porozumieniu z właściwymi władzami administracji ogólnej;

2) prowadzenie okrętowych zeszytów ewidencyjnych przeglądu (art 70 rozp.).

Kto nie stosuje się do nakazów lub zakazów, wydanych z mocy art. 70.

P.: odnośne przepisy rozporządzeń M. S. Wojsk. i M. Kom. wydane na podstawie art. 70 rozp. Prez. Rzecz.

S.: art. 100 pkt. 2 rozp.

Groby i cmentarze wojenne

(ustawa z dnia 28.III.1933 r. Dz. 39, poz. 311).

Kto zachowuje się na cmentarzu lub grobie wojennym w sposób nie licujący z powagą miejsca ulega karze.

P.: art. 9 ustawy.

S.: art. 9 ustawy.

U.: — „jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa, podlegającego karze surowszej, jak w art. 9".

c) Z zakresu administracji komunikacyjno-budowlanej:

Prawo budowlane

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 16.II.1928 r. Dz. 23, poz. 202).

Kto:

1) wznosi, przebudowuje, użytkuje lub znosi budynek albo inne urządzenie, bez pozwolenia, wymaganego przez prawo budowlane lub przepisy wydane na jego podstawie;

P.: art. 399 pkt. 1 rozp.

S.: art. 399 rozp.

2) nie stosuje się przy prowadzeniu robót budowlanych do przepisów prawa budowlanego lub przepisów, wydanych na jego podstawie.

P.: art. 399 pkt. 2 rozp.

S.: art. 399 rozp.

Właściciele budynków lub osoby w ich imieniu działające obowiązani są utrzymywać budynki w stanie dobrym, czysto i porządnie i nie powinni dopuszczać, aby budynki wskutek zaniedbania zagrażały bezpieczeństwu osobistemu lub publicznemu, oddziaływały szkodliwie na zdrowie mieszkańców lub szpeciły ulice i place publiczne (art. 377 rozp.).

Kto wykracza przeciw przepisowi art. 377, podlega karze.

P.: art. 377 rozp.

S.: art. 400 rozp., jeżeli nie ma zastosowania art. 36 prawa o wykroczeniach.

U.:—Upoważnienie władz gminnych do wydawania nakazów karnych za wymienione wyżej wykroczenia z prawa budowlanego ograniczam jedynie do wykroczeń popełnionych odnośnie tych budynków, na które rozciąga się właściwość władz gminnych z mocy art. 385 i 391 pr. budowlanego. Wyłączam również karanie przez władze gminne tych wykroczeń, o ile popełnione zostały one przez kierowników robót lub ich przedsiębiorców.

Art. 399 i 400 podane w brzmieniu ustalonym U. — 36 r., poz. 405.

Przepisy porządkowe na drogach publicznych

(ustawa z dnia 7/X.1921 r. Dz. 89, poz. 656).

Ruchu na drogach publicznych nie wolno tamować lub utrudniać.

P.: art. 4 ust. 2 ustawy.

S.: art 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Każdy pojazd podczas jazdy, jeżeli jakieś szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, winien trzymać się prawej strony.

P.: art. 6 ustawy

S.: art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Wymijanie i wyprzedzanie na drogach publicznych

(rozp. Min. Robót Publicznych z dn. 12.V. 1930 r. Dz. 43, poz. 373).

Wszyscy korzystający z dróg publicznych dla jazdy, wożenia i pędzenia lub prowadzenia zwierząt, jako to: kierowcy pojazdów mechanicznych, woźnice, cykliści, jeźdźcy i poganiacze zwierzat, obowiązani są trzymać się prawej strony drogi w kierunku jazdy i przy wymijaniu pojazdów lub zwierząt, jadących lub idących w przeciwnym kierunku, usunąć się z pojazdami lub zwierzętami jeszcze więcej na prawo.

Również powinni zboczyć więcej na prawo, gdy zostają wyprzedzeni, natomiast, gdy wyprzedzają dążących w tym samym kierunku, powinni o tyle, ile potrzeba, zboczyć na lewo, po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez zawadzenia o jaka przeszkodę i bez narażenia się na zderzenie z dążącymi drogą w przeciwnym kierunku, a po wyprzedzeniu skierować się zpowrotem na prawą stronę drogi, jednak dopiero po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez niebezpieczeństwa dla wyprzedzonych.

Pragnący wyprzedzić obowiązany jest dać sygnał, względnie ostrzec wołaniem o swym zbliżaniu się, a ostrzeżony powinien usunąć się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie (§ 1 rozp.).

P.: § 1 rozp.

S.: § 4 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dn. 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

Zabrania się wyprzedzać, jeżeli droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrętach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach (§ 2 rozp.).

P.: § 2 rozp.

S.: § 4 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dn. 14 lutego 1928 r, Dz. 18, poz. 151.

Używanie i ochrona dróg

(rozp. Min. Rob. Publ. z dn. 26.V.24 r., Dz. 61, poz. 611).

Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych

zwierząt wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materiałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jak to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła, i t. p. (§ 7 rozp.).

P.: § 7 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dn. 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materiały, narzędzia, towary i t. p. (§ 10 rozp.).

P.: § 10 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18. poz. 151.

Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 mtr. od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętym paleniskiem maszyn po mostach z drewnianymi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkimi mostami (§ 11 rozp.).

P.: § 11 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18. poz. 151.

Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego oraz ochrony dróg i mostów. Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 mtr., zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 km. na godzinę.

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającymi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony (§ 15 rozp.).

P.: § 15 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dn. 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężony najwyżej w jednego konia każdy (§ 18 rozp.).

P.: § 18 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z 14 lutego 1921 r. Dz. 18, poz. 151.

Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupam po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 mtr. (§ 19 rozp.).

P.: § 19 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane. Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem (§ 20 rozp.).

P.: § 20 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18. poz. 151.

Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru. Zabrania się również urządzać postoje na drogach. W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jak najdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprząc (§ 21 rozp.).

P.: § 21 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, poza obrębem miejsca za-

mieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.), z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25 x 15 cm., umieszczona z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t. p. (§ 22 rozp.).

P.: § 22 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Każdy pojazd znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednym białym światłem, widocznym z daleka (§ 23 rozp.).

P.: § 23 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białym świetle. Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych (§ 25 rozp.).

P.: § 25 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Jadący na rowerach na drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt), o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.. Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych (§ 26 rozp.).

P.: § 26 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 szt. koni lub bydła, względnie 40 szt. owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie (§ 28 rozp.).

P.: § 28 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe (§ 29 rozp.).

P.: § 29 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli, mających zaprząg tylko z postronków lub pasów (§ 30 rozp.).

P.: § 30 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie (§ 32 rozp.).

P.: § 32 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, względnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg (§ 33 rozp.).

P.: § 33 rozp.

S.: § 57 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Używanie rowerów na drogach publicznych

(rozp. Min. Komunikacji i Spraw Wewn. z dn. 22.V.36 r. Dz. 42, poz. 312).

Rowery, wszelkie wózki o dwóch lub trzech kołach, poruszane siłą nóg, oraz rowery

z silnikami pomocniczymi o pojemności skokowej do 100 cm.³ mogą być używane na drogach publicznych tylko po ich zarejestrowaniu (ust. 1 § 1 rozp.).

Rowerów i wózków wymienionych w ust. 1, nie wolno używać do ruchu na drogach publicznych małoletnim do lat 12-tu (ust. 2 § 1 rozp.).

Rejestracja rowerów następuje przy wykupieniu przez posiadacza roweru w zarządzie gminy miejskiej lub wiejskiej, właściwym ze względu na jego miejsce zamieszkania, tabliczki rowerowej (ust. 3 § 1 rozp.).

P.: § 1 rozp.

S.: § 5 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

Tabliczki rowerowe są ważne na okres rejestracyjny, obejmujący dwa lata kalendarzowe (ust. 1 § 2 rozp.).

Posiadacz roweru powinien przymocować wykupioną tabliczkę do roweru z tyłu za siodełkiem prostopadle do osi podłużnej roweru, w taki sposób, by była łatwo widoczna. Tabliczka powinna być utrzymywana w stanie, dozwalającym na łatwe jej odczytanie (ust. 3 § 2 rozp.).

P.: § 2 rozp.

S.: § 5 rozp. i art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz z dnia 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

U.: Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy rowerów będących w posiadaniu oddziałów, instytucyj i urzędów wojskowych.

Jazda ostro kutymi końmi na drogach publicznych z twardą nawierzchnią

rozp. Min. Rob. Publ. i Spraw Wewn. z dnia 2.IX.31 r. Dz. 12, poz. 70).

W czasie od 15 kwietnia do 15 października nie wolno używać na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podków u koni z wystającymi ostrymi częściami (§ 1 rozp.).

P.: § 1 rozp.

S.: art. 21 ustawy w brzmieniu rozp. Prez. Rzecz. z dn. 14 lutego 1928 r. Dz. 18, poz. 151.

U.: Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy koni wojskowych.

Dostarczanie środków przewozowych dla budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 20.X.27 r. Dz. 95, poz. 846).

Kto bez słusznej przyczyny uchyli się od obowiązku dostarczenia środków przewozowych w myśl rozp. niniejszego, ulegnie karze.

P.: art. 15 rozp.

S.: art. 15 rozp.

Rejestracja statków i łodzi żeglugi śródlądowej

(rozp. Ministra Komunikacji z dnia 22 czerwca 1935 r. Dz. 50, poz. 330).

Kto wykracza przeciwko przepisom, zawartym w § 1, 3, 5, 11, 12, 13, 14, 15 i 16 niniejszego rozporządzenia.

P.: jak wyżej.

S.: § 17 rozporządzenia i art. 23 rozp. Prezydenta R.P. z dnia 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. Nr. 29, poz. 266).

d) Z zakresu zdrowia publicznego.

Zapobieganie chorobom zakaźnym i ich zwalczanie.

(ustawa z 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198).

Niedopełnienie niezwłocznego zgłoszenia przypadku zachorowania lub śmierci na jedną z wymienionych w art. 2 tej ustawy chorób zakaźnych, jak również każdego przypadku, wzbudzającego podejrzenie co do jednej z tych chorób przez głowę rodziny lub osobę, pod której opieką znajduje się chory, przez lokatorów mieszkania, rządcę, administratora albo właściciela majątku lub domu, kierowników hotelów, pensjonatów, pokojów umeblowanych, zajazdów i gospód oraz kierowników robót gromadnych, w warunkach przewidzianych w ust. 2 art. 4.

P.: art. 1 ustawy.

S.: art. 22 ust. 1 ustawy.

U: — „jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza“.

Przekroczenie przepisów rozporządzeń lub zarządzeń wydanych na podstawie art. 10 i art. 11 ust. 1 pkt. a, b i e ustawy.

P.: odnośne rozporządzenia względnie zarządzenia.

S.: art. 22 ust. 1 ustawy.

U: — „jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza".

Przymusowe szczepienie ochronne przeciwko ospie

ustawa z 19.7.1919 r. Dz. 13/34, poz. 113).

Rodzice, opiekunowie i wogóle osoby, do których należy opieka nad dziećmi, podlegającymi szczepieniu, odpowiedzialni są za to, aby dzieci te w przepisanych terminach były zaszczepione (ust. 1 art. 8 ustawy).

P.: art. 8 ust. 1 ustawy.

S.: art. 9 ustawy.

Przeszkadzanie poddaniu się innych osób szczepieniu ochronnemu lub namawianie ich do uchylenia się od szczepienia podlega karze (ust. 3 art. 8 ustawy).

P.: art. 8 ust. 3 ustawy.

S.: art. 9 ustawy.

Przymusowe szczepienie ochronne przeciwko ospie.

(rozp. Ministra Zdrowia Publ. z dn. 15.III.22 r. Dz. 32, poz. 261).

Właściciele domów lub ich zastępcy są obowiązani na żądanie władz komunalnych dodostarczać wykazy wszystkich zamieszkałych w ich domach osób, podlegających przymusowemu szczepieniu (§ 7 rozp.).

P.: § 7 rozp.

S.: § 22 rozp. i art. 9 ustawy z dn. 19 lipca 1919 r. Dz. 13/34, poz. 113.

Utrzymanie porządku i czystości w miejscach publicznych i niektórych prywatnych

(rozp. Min. Opieki Społecznej z dn. 26.IX.1935 r. Dz. 76, poz. 476).

W gminach miejskich oraz w miejscowościach niżej wymienionych, miejsca publiczne, miejsca prywatne, służące do ogólnego użytku ludności, miejsca w zabudowaniach prywatnych, służące do wspólnego użytku najemców, oraz wszelkie place niezabudowane powinny być stale utrzymywane w porządku i czystości, stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego (§ 1 ust. 1).

P.: § 1 ust. 1 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z 21.II.1935 r. Dz. 27, poz. 198.

W ciepłej porze roku wszystkie miejsca, określone w § 1, ust. 1, powinny być stale, a zwłaszcza przed przystąpieniem do ich zamiatania, polewane wodą w ilości, zapobiegającej podnoszeniu się kurzu. Postanowienie to nie dotyczy placów niezabudowanych.

P.: § 2 ust. 2 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z 21.II. 35 r. Dz. 27, poz. 198.

W obrębie każdej nieruchomości powinien być:

a) śmietnik mocno i szczelnie zbudowany, z ruchomą pokrywą,

b) ustęp,

c) urządzenie do trzepania odzieży, pościeli i t. p.

Ponadto w klatkach schodowych na każdym piętrze powinna być spluwaczka napełniona wodą (§ 3 ust. 1).

Śmietnik służy wyłącznie do składania odpadków suchych; nieczystości płynne należy w miejscowościach nieskanalizowanych wylewać do dołów ustępowych. Zawartość dołów ustępowych należy usuwać przy użyciu specjalnego taboru asenizacyjnego i pomp pneumatycznych, a w braku takich urządzeń — w hermetycznie zamkniętych beczkowozach (§ 3 ust. 2).

Śmieci i inne nieczystości powinny być usuwane po napełnieniu zbiorników do 2/3 pojemności i jeżeli nie są użyte jako nawóz, składane w miejscach, które wyznacza zarząd gminy. Śmieci można usuwać tylko w wozach szczelnie przykrytych, wyraźnie oznaczonych „wóz do śmieci". Wozy te nie mogą być używane do przewożenia artykułów żywności (§ 3 ust. 3 rozp.). Śmieci i wszelkie nieczystości usuwać można tylko w porze nocnej w godzinach, oznaczonych przez zarząd gminy (§ 3 ust. 4 rozp.).

P.: § 3 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II. 1935 r. Dz. 27, poz. 198.

Zabrania się:

a) zanieczyszczania miejsc publicznych, miejsc prywatnych, służących do ogólnego użytku

tku ludności, placów niezabudowanych oraz miejsc w zabudowaniach prywatnych, służących do wspólnego użytku najemców;

b) pozostawiania zbiorników ze śmieciami i innymi nieczystościami na klatkach schodowych i w innych miejscach, służących do wspólnego użytku najemców nieruchomości prywatnych;

c) wyrzucania lub wylewania odpadków i nieczystości z okien i balkonów;

d) trzepania odzieży, pościeli i t. p. w oknach i na balkonach oraz poza godzinami, oznaczonymi przez zarząd gminy.

P.: § 4 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Przekroczenie zakazu utrzymywania zwierząt gospodarskich w pewnych dzielnicach lub w poszczególnych nieruchomościach.

P.: § 5 ust. 2 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Padlina zwierząt powinna być usunięta w ciągu 12 godzin od chwili padnięcia.

P.: § 6 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Przekroczenie przepisów zarządzeń, zmierzających do odszczurzenia terenów i budynków.

P.: § 7 rozp.
S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r.

Dz. 27, poz. 198.

Przekroczenie szczegółowych przepisów sanitarno-porządkowych gmin, o których mowa w § 9 rozp.

P.: § 9 rozp.

S.: § 10 rozp. i art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

U.: — Moc obowiązująca niniejszego rozporządzenia poza gminami miejskimi rozciąga się na następujące miejscowości:

1) w pow. brzeskim: Małoryta, Tomaszówka. Otoki, Czernawczyce. Domaczewo.

2) w pow. drohickim: Drohiczyn. Chomsk, Janów, Motol.

3) w pow. kobryńskim: Antopol. Dywin, Żabinka.

4) w pow. kosowskim: Telechany, Iwacewicze, Święta-Wola.

5) w pow. koszyrskim: Kamień-Koszyrski, Lubieszów.

6) w pow. łuninieckim: Mikaszewicze, Hancewicze, Łachwa, Lenin, Kożangródek.

7) w pow. pińskim: Serniki, Pohost-Zahorodzki.

8) w pow. stolińskim: Horodno.

Utrzymanie czystości i porządku w gminach miejskich i miejscowościach wymienionych wyżej, w miejscach prywatnych, służących do ogólnego użytku ludności, w tych miejscach zabudowań prywatnych, które służą do wspólnego użytku najemców, i na placach niezabudowanych należy do właścicieli nieruchomości oraz do osób, którym powierzono bezpośrednie utrzymanie czystości i porządku (dozorców).

Przepisy sanitarne dla publicznych miejsc spożycia

(rozp. Min. Opieki Społecznej z 13.V.1937 r. Dz. 41 p. 327).

Lokale, jak i znajdujące się w nich urządzenia powinny być stale utrzymane we wzorowej czystości (§ 2 ust. 1).

Pomieszczenia przeznaczone dla gości powinny być dokładnie przewietrzane codziennie po zamknięciu zakładu i przed jego otwarciem; w czasie, gdy zakład jest czynny, wymiana powietrza powinna odbywać się drogą sztucznej wentylacji, a jeśli na to pozwala ciepłota zewnętrzna, również przez otwieranie okien, tak. aby powietrze stale było czyste (§ 2 ust. 2).

W porze chłodnej pomieszczenia, w których przebywają goście i pracownicy, powinny być ogrzewane (§ 2 ust. 3).

Nie wolno wprowadzać psów do pomieszczeń, w których przyrządza się lub przechowuje środki żywności (§ 2 ust. 4).
P.: § 2 rozp.
S.: art. 22 ustawy z 21.II.1935 r. Dz. 27, poz.198

W każdym zakładzie powinny znajdować się: dostępna dla gości umywalnia z bieżącą wodą wraz z mydłem i czystym ręcznikiem lub urządzeniem do osuszania rąk, spluwaczki wodne codziennie opróżniane i myte, wieszadła

na wierzchnią odzież oraz wycieraczki do obuwia (§ 3 ust. 1).

W każdym zakładzie lub w jego pobliżu powinny znajdować się czysto utrzymane ustępy dla użytku gości i pracowników; nie mogą one być w sąsiedztwie kuchni (§ 3 ust. 2).

P.: § 3 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Ściany i sufity pomieszczeń przeznaczonych dla gości powinny być często oczyszczane i odkurzane. Podłogi winny być szczelne. (§ 4).

P.: § 4 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Stoły do spożywania powinny być stale czyste, a jeśli nie są sporządzone z materiału łatwo zmywalnego lub nim wyłożone (szkło, marmur, linoleum, cerata i t. p.), nakryte czystym obrusem lub zmienianą dla każdego gościa serwetą papierową. Naczynia do soli. pieprzu, musztardy i t. p., jeśli nie działają automatycznie, powinny być nakryte i zaopatrzone w łyżeczkę do nabierania. (§ 5).

P.: § 5 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.1935 r. Dz. 27, poz. 198.

Naczynia kuchenne i nakrycia stołowe powinny być po każdym użyciu myte gorącą wodą i płukane w wodzie bieżącej; kufle i szklanki do piwa, kieliszki do wódki i t. p. powinny być po każdym użyciu co najmniej dokładnie opłukane w wodzie bieżącej w przyrządzie automatycznym. Ścierki, używane do wycierania naczyń, powinny być zawsze czyste. (§ 6).

P.: § 6 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.1935 r. Dz. 27, poz. 198.

Gotowe do spożycia potrawy, ciastka i t.p., ułożone na stołach bufetowych, powinny być zabezpieczone przed owadami, dotykaniem przez publiczność i wszelkim w ogóle zanieczyszczeniem; wydawane mogą być tylko przez personel zakładu w ilości żądanej przez gościa przy użyciu czystych łyżek, widelców, szczypców i t. p. Zwracanie wydanych z bufetu potraw, ciastek i t. p. jest niedozwolone. (§ 7).

P.: § 7 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Kuchnia jest przeznaczona wyłącznie do przygotowanie potraw. Korzystanie z niej dla innych celów, a w szczególności zamieszkiwanie w niej, spanie lub przechowywanie w niej przedmiotów nieprzeznaczonych do użytku kuchennego, jest wzbronione (§ 8, ust. 2).

P.: § 8 ust. 2 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198

Mycie naczyń, obieranie jarzyn i inne czynności przygotowawcze, mogące wpłynąć ujemnie na czystość gotowych potraw, powinny z zasady odbywać się w oddzielnych pomieszczeniach, a w każdym razie zdala od miejsca ostatecznego przyrządzania potraw (§ 8 ust. 3).

P.: § 8 ust. 3 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Dla użytku pracowników powinna być umywalnia z bieżącą wodą, mydłem i czystymi ręcznikami oraz szafy do przechowywania wierzchniej odzieży i fartuchów (§ 8 ust. 4).

P.: § 8 ust. 4 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Artykuły żywności i gotowe potrawy powinny być odpowiednio przechowywane w oddzielnym, widnym i dobrze przewietrzanym pomieszczeniu. Artykuły żywności łatwo ulegające zepsuciu powinny być przechowywane w miejscu chłodnym. Trzymanie wprost na lodzie artykułów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia jest wzbronione (§ 9 ust. 1).

P.: § 9 ust. 1 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

W ciepłej porze roku okna w kuchniach i pomieszczeniach przeznaczonych do przechowywania żywności powinny być zaopatrzone w siatki, zabezpieczające od much (§ 9 ust. 2).

P.: § 9 ust. 2 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dn. 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

Pracownicy zatrudnieni powinni być w czasie pracy czysto ubrani i mieć czyste ręce; pracownicy zatrudnieni w kuchniach powinni nadto nosić czyste białe fartuchy lub kurtki, sięgające po szyję, na głowie zaś białe czapki (§ 10 ust. 1).

P.: § 10 ust. 1 rozp.

S.: art. 22 ustawy z dnia 21.II.35 r. Dz. 27, poz. 198.

U.: Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do restauracji, jadłodajni, kawiarni, cukierni i innych zakładów, w których podaje się środki żywności celem spożycia ich na miejscu (§ 1).

Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się również w tych przypadkach, gdy zakład, wymieniony w § 1, stanowi część składową hotelu, pensjonatu i t.p. (§ 12 ust. 1).

Ochrona czystości powietrza w biurach, sklepach, magazynach i wszelkich innych pomieszczeniach publ.

(rozp. Min. Zdr. Publ. z dnia 25.VII. 1923 r. Dz. 84, poz. 653).

Pomieszczenie biur, sklepów, magazynów i wszelkie inne pomieszczenia publiczne powinny być utrzymywane w czystości (§ 1).

P.: § 1 rozp.

S.: art. 51 pr. o wykr.

Plucie na podłogę w powyższych pomieszczeniach jest wzbronione (§ 2).

P.: § 2 rozp.

S.: art. 51 pr. o wykr.

W każdym z tych pomieszczeń powinny być następujące urządzenia:

1) przy wejściu słomianka, lub inna wycieraczka do obuwia,

2) szatnia, lub przynajmniej wieszak na odzież zwierzchnią pracowników, a w razie znacznego ruchu interesantów, podobne urządzenia i dla nich,

3) spluwaczka z płynem odkażającym w miejscu widocznym i przystępnym, a nad nią na ścianie pouczenia podług załączonego wzoru,

4) umywalnia z wodą, o ile możności bieżącą, mydło, ręczniki. (§ 3 pkt. 1, 2, 3 i 4).

P.: § 3 rozp.

S.: art. 51 pr. o wykr.

Zarządca danego pomieszczenia, lub wyznaczona przez niego w tym celu osoba, obowiązana jest czuwać, aby:

1) każde pomieszczenie było codzień należycie zamiecione i sprzątnięte, a odkurzone i przewietrzane przed zaczęciem i po skończeniu zajęć w taki sposób, aby nie rozpylać kurzu,

2) podłogi, ściany, okna, drzwi były czyste i szczelne,

3) odzież i obuwie nie były czyszczone w pomieszczeniach, przeznaczonych do prac,

4) spluwaczki napełnione co rano płynem odkażającym po wylaniu ich zawartości,

5) wszelkie wydaliny i przedmioty zanieczyszczone, gnijące i w stanie rozkładu były niezwłocznie usuwane,

6) nie palono tytoniu w pomieszczeniach, przeznaczonych dla niepalących, i

7) dbano o utrzymanie pieców i lamp w takim stanie, aby nie wydzielały kopciu i gazów szkodliwych (§ 4).

P.: § 4 rozp.

S.: art. 51 pr. o wykr.

Budowa i utrzymanie studni

(rozp. N.N.K. z dn. 25.X.1920 r. Dz. 102, poz. 677).

Zakazuje się czerpania wody ze studni kopanych za pomocą naczyń, przynoszonych z domu, prania bielizny i płukania naczyń bezpośrednio koło studni oraz jakiegokolwiek innego zanieczyszczania studni, tak kopanych jak wierconych (art. 9). Osoby, przekraczające przepisy, zawarte w art. 9, podlegają karom (art. 13).

S.: art. 13 rozp. i art. 49. wzgl. 51 pr. o wykr.

e) Z zakresu administracji rolnej, wodnej, leśnej i t. p.:

Ochrona zwierząt.

(rozp. Prez. Rzecz. z 22.III.1928 r. Dz. 42, 32 r., poz. 417).

Znęcanie się nad zwierzętami jest wzbronione. Za zwierzęta w rozumieniu niniejszego

rozporządzenia uważa się wszelkie domowe i oswojone zwierzęta i ptactwo oraz zwierzęta i ptactwo dzikie, jako też ryby, płazy, owady i t. p. (art. 1).

Przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć:

a) używanie do pracy zwierząt chorych, rannych lub kulawych oraz utrzymywanie ich w stanie wybitnego niechlujstwa (art. 2 pkt. a);

b) bicie zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych części kończyn (art. 2 pkt. b);

c) bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi albo zaopatrzonymi w urządzenia, obliczone na sprawienie specjalnego bólu (art. 2 pkt. c);

d) przeciążanie zwierząt pociągowych i jucznych ładunkami oczywiście nieodpowiadającymi ich sile lub stanowi dróg, albo zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom (art. 2 pkt. d):

e) przewożenie, przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób, w pozycji lub w warunkach, powodujących zbędne cierpienia fizyczne (art. 2 pkt. e);

f) używanie uprzęży, pęt, więzów i t. p., powodujących ból albo używanie ich w sposób, mogący sprawić ból lub uszkodzenie cielesne, — z wyjątkiem, gdy używanie takich przedmiotów jest potrzebne z powodu i w czasie tresury, prowadzonej w interesie publicznym (art. 2 pkt. f).

P.: art. 2 rozp.

S.: art. 4 rozp.

W wypadku popełnienia przestępstw, wymienionych w art. 2 przez nieletnich do lat 14-tu, rodzice lub opiekunowie, winni niedozoru, ulegną karze grzywny do 50 złotych.

P.: art. 6 rozp.

S.: art. 6 rozp.

Prawo łowieckie.

(rozp. Prez. Rzecz. z dnia 3.XII.27 r. Dz. 110, poz. 934).

Kto nie okaże karty łowieckiej na żądanie osoby, mającej nazdór nad przestrzeganiem przepisów o polowaniu.

P.: art. 75 pkt. 1 rozp.

S.: art. 75 rozp.

Kto wbrew postanowieniom prawa łowieckiego poluje w odległości mniejszej niż 100 mtr. od cudzych zabudowań mieszkalnych lub kto poluje podczas nabożeństwa w niedzielę lub uroczyste święto w odległości mniejszej od 2 klm. od świątyni lub na cmentarzu.

P.: art. 75 pkt. 2 rozp.

S.: art. 75 rozp.

Kto podbiera jaja, wybiera pisklęta lub niszczy gniazda ptaków, za wyjątkiem jastrzębi-gołębiarzy, krogulców, srok i wron.

P.: art. 76 pkt. 8 rozp.

S.: art. 76 rozp.

Rybołóstwo.

(ustawa z 7.III.1932 r. Dz. 35, p. 357).

Kto, posiadając osobisty dowód rybacki, nie okaże go na żądanie osoby, powołanej do nadzoru nad rybołóstwem.

P.: art. 42 ustawy.

S.: art. 80 pkt. 1 ustawy.

Wszelki znajdujący się na wodzie otwartej sprzęt rybacki, a mianowicie narzędzia połowu ryb, sadze do ich przechowywania i łodzie rybackie, winien być znakowany w sposób, umożliwiający rozpoznanie właściciela. (art. 52).

Kto na wodzie utrzymuje sprzęt rybacki, nie oznakowany w sposób, przewidziany w art. 52.

P.: art. 52 ustawy.

S.: art. 80 pkt. 2 ustawy.

Kto na wodach otwartych przewozi lub przenosi narzędzia rybackie, winien mieć je opakowane w sposób, wykluczający bezpośrednie ich użycie, chyba, że znajduje się na wodzie, na której jest uprawniony do rybołóstwa, lub bezpośrednio przy tej wodzie (art. 53).

Kto, wbrew postanowieniom art. 53, przewozi lub przenosi narzędzia rybackie nieopakowane.

P.: art. 53 ustawy.

S.: art. 80 pkt. 3 ustawy.

Kto, będąc obowiązany do posiadania osobistego dowodu rybackiego, wykonywa rybołóstwo bez uzyskania takiego dowodu.

P.: art. 42 ustawy.

S.: art. 81 ustawy.

Używanie do połowu ryb urządzeń stałych jest wzbronione (art. 57).

Kto, wbrew postanowieniom art. 57, używa do połowu ryb urządzeń stałych.

P.: art. 57 ustawy.

S.: art. 84 pkt. 4 ustawy.

Przegradzanie wód otwartych, uniemożliwiające swobodny przepływ ryb, jest wzbronione(art. 58).

Kto, wbrew postanowieniom art. 58, przegradza wody otwarte w sposób, uniemożliwiający swobodny przepływ ryb.

P.: art. 58 ustawy.

S.: art. 84 pkt. 5 ustawy.

Ochrona lasów

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 24.VI.27 r. Dz. 111-32 r., poz. 932).

Winni niezawiadomienia właściwej władzy o gromadnym pojawieniu się szkodliwych owadów leśnych.

P.: art. 45 rozp.

S.: art. 45 rozp.

Winni niewykonania orzeczeń lub zarządzeń właściwej władzy co do stosowania środków ochronnych przeciwko szkodliwym owadom leśnym lub pasożytom roślinnym.

P.: art. 46 rozp.

S.: art. 46 rozp.

Zalesianie niektórych nieużytków

(ustawa z dn. 14.VII.36 r. Dz. 56, poz. 406).

Kto niszczy roślinność lub uszkadza urządzenia ochronne, zaprowadzone przy zalesianiu nieużytków w myśl przepisów ustawy niniejszej podlega karze.

P.: art. 6 ust. 3 ustawy.

S.: art. 6 ust. 3 ustawy.

Przeprowadzanie melioracji przy przebudowie ustroju rolnego

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 16.III.1928 r. Dz. 34, poz. 320).

Przy przeprowadzaniu przez urzędy ziemskie prac nad przebudową ustroju rolnego należy w miarę potrzeby z urzędu:

a) dokonywać ekspertyzy melioracyjnej i hydrotechnicznej oraz sporządzać odnośne projekty techniczne szczegółowe lub ogólne,

b) wykonywać niezbędne melioracje,

c) budować lub wiercić studnie, po uprzednim wysłuchaniu zarządów odnośnych gmin albo zaprowadzać zbiorowe urządzenia wodociągowe (art. 1).

Kto sprzeciwia się i opiera wykonaniu prac, oznaczonych w art. 1, świadomie utrudnia lub usiłuje utrudnić to wykonanie, będzie karany (art. 16 ust. 1).

P.: art. 16 ust. 1 rozp.

S.: art. 16 ust. 1 rozp.

U.: — „O ile czyn ten nie stanowi przestępstwa, cięższą karą zagrożonego".

Kucie koni

(rozp. Prez. Rzecz. z dnia 22.III.1928 r. Dz. 36, poz. 334).

Zawód kucia koni może być wykonywany samodzielnie tylko przez osoby, które posiadają odpowiednie ku temu kwalifikacje określone w art. 2 rozp. (art. 1).

Winni samodzielnego wykonywania zawodowego kucia koni bez uzyskania kwalifikacji, określonych w niniejszym rozporządzeniu, będą karani.

P.: art. 1 rozp.

S.: art. 5 rozp.

U.: — „O ile czyn ten nie jest zagrożony surowszą karą w obowiązujących innych ustawach".

Statystyka produkcji rolnej

(rozp. Rady Min. z dn. 22.III.1932 r. Dz. 27, poz. 255).

Osoby fizyczne i prawne, produkujące płody rolne oraz posiadające zwierzęta gospodarskie, objęte dochodzeniem statystycznym, są obowiązane na żądanie zarządów gmin miejskich i wiejskich do udzielania tym zarządom szczegółowych i zgodnych z prawdą wyjaśnień, niezbędnych do wykonania przez zarządy gmin postanowień § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia. (§ 3 rozp).

Winni wykroczenia przeciw przepisom, zawartym w § 3, ulegną karze (§ 4).

P.: §. 3 rozp.

S.: § 4 rozp.

U: § 1 rozp. w brzmieniu rozp. Rady Min. z 2 lipca 1936 r. (Dz. Nr. 52 z 1936 r., poz. 371).

Zapobieganie rozpowszechnianiu się szczurów piżmowych

(ustawa z dnia 10.III.1932 r. Dz. 33, poz. 342).

Wojewoda może wydawać przepisy o tępieniu szczurów piżmowych na wolności i nakładać w tych przepisach na właścicieli i użytkowników nieruchomości obowiązek współdziałania w tępieniu tych zwierząt w wymienionych nieruchomościach. (art. 1 ust. 3).

P.: przepisy wydane przez wojewodę na podstawie ust. 3 art. 1 ustawy.

S.: art. 5 ustawy.

Nadzór nad hodowlą koni

(ustawa z dnia 13 marca 1934 r. Dz. 32, poz. 284).

Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanymi dla danego obszaru (ust. 1 art. 3).

Właściciele ogierów 3-letnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez Izbę Rolniczą (art. 5 ust. 1). Grzywną do 300 zł. karany będzie, kto pokrywa ogierem nieuznanym cudzą klacz (ust. 1 art. 9-go).

P.: art. 3 ust. 1 ustawy.

S.: art. 9 ust. 1 ustawy.

Grzywną do 20 zł. karany będzie:

1) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nieuznanym cudzej klaczy. (pkt. 1, art. 9).

P.: art. 3 ust. 1 ustawy.

S.: art. 9 pkt. 1 ustawy.

2) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjna (art. 9 pkt. 2).

P.: art. 5 ust. 1 ustawy.

S.: art. 9 pkt. 2 ustawy.

Nadzór nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec

(ustwa z dnia 5 marca 1934 r. Dz. 40, poz. 349).

Pokrywanie cudzych krów, świń i owiec dozwolone jest tylko rozpłodnikami uznanymi dla danego obszaru (art. 6 ust. 1).

Właściciele rozpłodników obowiązani zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez Izbę Rolniczą (art. 8 ust. 1).

Grzywną do 20 zł. karany będzie:

1) kto nie zgłasza zarządowi gminy rozpłodnika lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 11 pkt. 1).

P.: art. 8 ustawy.

S.: art. 11 pkt. 1 ustawy.

2) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie rozpłodnikiem nieuznanym cudzej krowy, świni lub owcy (art. 11 pkt. 2).

P.: art. 6 ust. 1 ustawy.

S.: art. 11 pkt. 2 ustawy.

Grzywną do 300 zł. karany będzie:

1) kto pokrywa rozpłodnikiem nieuznanym cudzą krowę, świnię lub owcę (art. 12 pkt. 1).

P.: art. 6 ust. 1 ustawy.

S.: art. 12 pkt. 1 ustawy.

Niszczenie berberysu

(rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 31 lipca 1928 r. Dz. 79, poz. 697).

Ustanawia się obowiązek zniszczenia berberysu zwyczajnego do dnia 1 maja 1929 r. (§ 1 ust. 1 rozp.).

Do zniszczenia berberysu zwyczajnego obowiązane są osoby użytkujące grunty porosłe tym berberysem lub osoby zarządzające takimi gruntami (§ 2 rozp.).

Osoby, wymienione w § 2, będą karane, o ile na gruntach przez nie użytkowanych lub zarządzanych znajdować się będzie berberys po dniu 1 maja 1929 r.

P. § 3 rozp.

S.: art. 13 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. 108, poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

O tępieniu ostu

(rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 27 marca 1931 r. Dz. 41, poz. 363).

Zarządza się tępienie ostu. (§ 1 rozp.).

Kto ma oset na gruncie przez siebie użytkowanym lub zarządzanym, obowiązany jest co roku roślinę tę z korzeniami wyrywać lub w inny sposób niszczyć tak, ażeby ją całkowicie ze swego gruntu usunąć. a przynajmniej nie dopuszczać do zakwitnienia (§ 2 rozp.).

Niewypełnienie obowiązku niszczenia ostów pomimo przypomnienia będzie karalne. (§ 4 rozp.).

P.: § 4 rozp.

S.: art. 13 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. 108 poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Zwalczanie raka ziemniaczanego

(rozp. Ministra Rolnictwa i Ref. Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. Dz. 71, poz. 644).

Ustanawia się obowiązek zwalczania raka ziemniaczanego (§ 1-szy rozp.).

Osoby, użytkujące grunty lub zarządzający gruntami, a także osoby, mające ziemniaki w swoim władaniu, obowiązane są zgłosić zarządowi właściwej gminy każdy wypadek pojawienia się raka ziemniaczanego lub wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

Obowiązek zgłaszania istnieje także wówczas, gdy w latach następnych zauważono objawy raka ziemniaczanego ponownie na gruncie zarażonym.

Zgłoszenie to winno nastąpić przed upływem 48 godzin od chwili dostrzeżenia tych objawów.

Jednocześnie ze zgłoszeniem osoby do tego obowiązane winny bezpłatnie dostarczyć zarządowi gminy w szczelnym opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania, nieprzekraczającej 1 kg. (§ 3).

Przekroczenia przepisów § 4. 5, 6, 7, 8, 11, 13 niniejszego rozp.

P.: przepisy powołane wyżej.

S.: art. 13 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. 108, poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Tępienie korówki wełnistej

(rozp. Ministra Rol. i Ref. Roln. z dnia 19 września 1935 r. Dz. 74, poz. 465).

Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej, inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (§ 1 rozp.).

Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach, użytkujących grunty, na których rosną jabłonie, na osobach, zarządzających takimi gruntami, oraz na osobach, w których posiadaniu znajdują się jabłonie, od gruntu odłączone (§ 2 rozp.).

W razie pojawienia się korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków, powszechnie w tym celu stosowanym (spirytus skażony, karbolina i t.p.), lub też wskazanym przez stację ochrony roślin (§ 3).

Zabrania się sadzenia jakoteż użycia w celu uszlachetnienia jabłoni, opanowanych przez korówkę wełnistą oraz jabłoni ze śla-

dami uszkodzeń przez nią spowodowanych; zabrania się również nabywania i zbywania takich jabłoni (§ 4 rozp.).

Zbywanie jabłoni ze szkółek drzew owocowych, w których korówka wełnista występowała po dniu 1-szym lipca, jest zabronione do dnia 1 września roku następnego (§ 5 rozp.).

W celu zapobiegania rozpowszechnianiu się korówki wełnistej wojewoda może — na podstawie opinii właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinię—wprowadzać w drodze rozporządzeń na obszarze całego województwa lub poszczególnych powiatów zakazy sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach (§ 6 rozp.).

Właściwy starosta może — na podstawie opinii właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinię — nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni, tak silnie przez korówkę wełnistą opanowanych, że dalsze jej tępienie zostało przez stację ochrony roślin uznane za bezcelowe (§ 7 rozp.).

P.: przekroczenia przepisów wyżej powołanych.

S.: art. 13 rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. 108, poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Tępienie gryzoniów polnych

(rozp. Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. z dnia 19 września 1935 r. Dz. 74, poz. 466).

W razie masowego pojawienia się gryzoniów: myszowatych i polnikowatych, jak również susła perełkowatego oraz chomika — wojewoda może — po wysłuchaniu opinii Izby Rolniczej, ustanawiać w drodze rozporządzenia obowiązek tępienia tych gryzoniów (§ 1 rozp.)

P.: przekroczenie powołanych wyżej rozporządzeń wojewody.

S.: art. 13 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. 108, poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa

(rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. 60, poz. 454 z 1933 r.).

Bydło rogate, świnie, owce, kozy i zwierzęta jednokopytowe, których **mięso ma być spo**żyte, podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju. Świnie należy poddać urzędowemu badaniu również co do włośni (art. 3 rozp.).

Urzędowemu badaniu przed ubojem nie podlegają zwierzęta zabijane z konieczności (art. 4 rozp.).

Nie podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie domowym,

b) ubój odbywa się w miejscowości, w której nie obowiazuje przymus uboju w rzeźniach publicznych, i

c) zwierzęta nie wykazują objawów chorób lub zmian, nastręczających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia (art. 5 rozp.)

Przed wykonaniem urzędowego badania po uboju nie wolno usuwać ze zwierzęcia żadnych jego części (art. 12 rozp.).

Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego, to po wprowadzeniu go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badania wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie władzy, wymienionej w ustępie poprzednim, tylko poddane sprawdzeniu, czy zostało istotnie zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego i uznane przez niego za zdatne do spożycia, oraz czy nie zachodzi rozkład gnilny mięsa (art. 15 ust. 2 rozp.).

Karze ulega:

1) kto wykonał ubój zwierzęcia bez poddania go urzędowemu badaniu przed ubojem i uzyskania zezwolenia na ubój (art. 32 pkt. 1);

2) kto wprowadza w obrót mięso bez uprzedniego urzędowego zbadania i oznakowania albo sprawdzenia badania (art. 15 ust. 2) lub mięso zwierząt zabitych z konieczności bez uprzedniego zbadania po uboju i oznakowania (art. 32 pkt. 2).

P.: § 8, 9, 10, 11 rozp. Ministra Rolnictwa z 31 grudnia 1928r. (Dz.U.Nr. 3, poz. 31 z 1929 r.) o obwodach urzędowego badania i postępowania w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

S.: art. 32 pkt. 1 i 2 jak wyżej rozp.

U.: postanowienia karne rozp. niniejszego nie wykluczają ukarania w myśl surowszych przepisów innych ustaw w razie naruszenia ich czynem w postanowieniach karnych rozporządzenia niniejszego przewidzianych. (art. 36 rozp.).

Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych

(rozp. Prezydenta Rzeczyposp. z dnia 22 sierpnia 1927 r. Dz. 77, poz. 673).

Właściciele zwierząt, jakoteż wszyscy, którzy z tytułu faktycznego posiadania lub używania zwierzęcia, mają styczność ze zwierzętami, są obowiązani zgłosić niezwłocznie do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do starosty każdy wypadek zachorowania, jak również wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie zachorowania na jedną z następujących chorób: a) księgosusz, b) zarazę płucną bydła rogatego, c) pryszczycę, d) wąglik, e) szelestnicę, f) zarazę dziczyzny i bydła rogatego, g) gruźlicę bydła rogatego w postaci otwartej, h) nosaciznę zwierząt jednokopytowych, i) ospę owczą, j) zarazę stadniczą koni, k) otręt koni i bydła rogatego, l) świerzb zwierząt jednokopytowych i owiec, m) wściekliznę, n) pomór i zarazę świń, o) różycę świń, p) cholerę drobiu i pomór kur, r) niedokrwistość zakaźną koni (art. 20 rozp.).

Osoby, które zwierzętami władają, winny równocześnie ze zgłoszeniem:

a) zwierzęta chore i podejrzane odosobnić od innych zwierząt, które mogłyby ulec danej zarazie;

b) nie wyprowadzać takich zwierząt poza obręb swego gospodarstwa;

c) zabronić dostępu do miejsca postoju takich zwierząt osobom postronnym, z wyjątkiem organów władzy i lekarzy weterynaryjnych;

d) zwierzęta padłe i zabite przechowywać w miejscach odosobnionych z zachowaniem potrzebnej ostrożności (art. 21 rozp.).

Kto naruszy jeden z przepisów, zawartych w art. 20 i 21 albo rozp. lub zarządzenie, wydane na podstawie rozporządzenia niniejszego, będzie karany (art. 98 rozp.).

P.: art. 20 i 21 rozp., wzgl. rozporządzenie lub zarządzenie, wydane na podstawie rozp. Prez. Rzecz. z 22 sierpnia 1927 r. (Dz. 77, poz. 673).

S.: art. 98 rozp.

Zaopatrywanie zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i badanie zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

(rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. Dz. 42, poz. 408).

Konie, osły, muły, osłomuły, bydło rogate, świnie, owce, kozy i drób:

a) będące w posiadaniu osób handlujących zwierzętami,

b) dostarczane na stacje kolejowe i przystanie wodne do załadowania,

c) spędzane do rzeźni, na targowiska, targi, jarmarki, pokazy i przetargi, jak również konie przedstawione komisjom remontowym winny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia (§ 1 rozp.).

Dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego wymagane są jednostkowe świadectwa miejsca pochodzenia dla każdej sztuki osobno, dla innych zaś zwierząt wystarczają zbiorowe świadectwa miejsca pochodzenia, które należy wydawać jedynie dla zwierząt tego samego gatunku, należących do tego samego posiadacza (§ 2 rozp.).

Świadectwa miejsca pochodzenia wystawia, według ustalonego wzoru, zarząd gminy. Świadectwa miejsca pochodzenia są ważne na przeciąg dni 10-ciu. Dzień wystawienia świadectwa nie wlicza się (§ 4 i 5 rozp.).

Zwierząt niezaopatrzonych w świadectwa miejsca pochodzenia, odpowiadające powyższym wymogom, nie wolno dopuszczać na targowiska, targi, jarmarki, pokazy, przetargi publiczne, ani też do załadowywania na stacjach kolejowych lub przystaniach wodnych (§ 6 rozp.).

P.: przekroczenie powyższych przepisów rozporządzenia.

S.: art. 98 rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. 77, poz. 673) o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Zarobkowe leczenie i trzebienie zwierząt przez osoby, nie posiadające dyplomu lekarza wet.

(rozp. Ministra Roln. z dnia 8 czerwca 1928 r. Dz. 66, poz. 614).

Osoby, nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego, winny o zamierzonym trudnieniu się zarobkowym leczeniem lub trzebieniem zwierząt gospodarczych w powiecie zawiadomić niezwłocznie właściwego starostę (§ 1 rozp.).

Osobom, wymienionym w § 1, wzbroniony jest wstęp do zagród, stajen, obór, chlewów, kurników i innych pomieszczeń, w których znajdują się zwierzęta chore, lub podejrzane o zaraźliwą chorobę, podlegającą obowiązkowi zgłaszania (ust. 1 § 2 rozp.).

Leczenie lub trzebienie przez osoby, wymienione w § 1, zwierząt dotkniętych zaraźliwymi chorobami zwierzęcymi, podlegającymi obowiązkowi zgłaszania, z wyjątkiem gruźlicy, jest wzbronione (§ 3 rozp.).

Po wykonaniu zabiegu leczniczego lub trzebienia, wymienione w § 1 osoby, winny w każdym przypadku przed opuszczeniem zagrody lub pomieszczenia wymyć ciepłą wodą i mydłem ręce i inne zanieczyszczone nieokryte części ciała, jak również oczyścić ubranie, obuwie i narzędzia, używane przy wykonywaniu zabiegu leczniczego lub trzebienia (§ 4 rozp.).

Osoby, wymienione w § 1, obowiązane są prowadzić dziennik według ustalonego wzoru, do którego winny zapisywać niezwłocznie wszystkie zwierzęta poddane zabiegom leczniczym lub trzebieniu, dziennik ten na żądanie okazywać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu, jak również innym organom władz administracji ogólnej. Dziennik należy przechowywać w ciągu jednego roku od jego zakończenia (§ 5 rozp.).

P.: przekroczenia wyżej powołanych przepisów rozp.

S.: art. 98 rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. 77, poz. 673) o zwalczaniu chorób zwierzęcych.

Zarobkowe trzebienie zwierząt

(rozp. Ministra Roln. z dnia 1 grudnia 1932 r. Dz. 116, poz. 962).

Osoby, nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego, zamierzające **trudnić się** zarobkowym trzebieniem (kastrowaniem) zwierząt, winny uzyskać na to zezwolenie właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej. Zezwolenie to może być w każdej chwili cofnięte i ważne jest tylko na obszarze tego powiatu, dla którego zostało udzielone (§ 1 rozp.).

Osobom, wymienionym w § 1, zabrania się trzebienia (kastrowania) zwierząt chorych lub podejrzanych o chorobę zaraźliwą, jak również wstępu do zagród, stajen, obór, chlewów, kurników i innych pomieszczeń, w których przebywają te zwierzęta (§ 2 rozp.).

Po wykonaniu trzebienia, osoby wymienione w § 1, winny w każdym wypadku przed opuszczeniem zagrody lub pomieszczenia wymyć ciepłą wodą i mydłem ręce i inne zanieczyszczone części ciała, jak również oczyścić ubranie, obuwie i narzędzia używane przy wykonywaniu trzebienia (§ 3 rozp.).

Osoby, wymienione w § 1, obowiązane są prowadzić według załączonego wzoru dziennik, do którego winny zapisywać niezwłocznie wszystkie zwierzęta, poddane trzebieniu i dziennik ten na żądanie okazywać powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu, jak również innym organom władz administracji ogólnej. Dziennik po zakończeniu należy przechowywać w ciągu 1 roku (§ 4 rozp.).

P.: przekroczenia wyżej wymienionych przepisów rozporządzenia.

S.: art. 98 rozp. Prez. Rzecz. z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. 77, poz. 673) o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

f) Z zakresu administracji przemysłowej i gospodarczej.

Prawo przemysłowe

(rozp. Prez. Rzecz. z dnia 7/VI.1927 r. Dz. 53, poz. 468).

Prowadzący przemysł winien oznaczyć na zewnątrz swoje przedsiębiorstwo przemysłowe, uwidoczniając dokładnie i czytelnie imię i nazwisko oraz rodzaj przemysłu i to w sposób, wykluczający wszelką wątpliwość, czy chodzi o przemysł wytwórczy, handlowy lub usługowy.

P.: art. 33 ust. 1 i 2 rozp.

S.: art. 126 ust. 1 rozp.

Uwidocznione imiona i nazwiska oraz rodzaj prowadzonego przemysłu muszą się zga-

dzać z imionami i nazwiskiem oraz z rodzajem przemysłu, podanymi w zgłoszeniu przemysłu (art. 7), w podaniu o udzielenie koncesji (art. 9) lub też we wpisie firmy do rejestru handlowego.

P.: art. 33 ust. 3 rozp.

S.: art. 126 ust. 1 rozp.

To samo stosuje się odpowiednio do ogłoszeń, cenników i tym podobnych publikacyj przemysłowca, tyczących się jego przedsiębiorstwa (art. 35).

P.: art. 35 rozp.

S.: art. 126 ust. 1 rozp.

O zaniechaniu prowadzenia przemysłu i o każdej zmianie lokalu przemysłowego należy bezzwłocznie zawiadomić władzę przemysłową I instancji (art. 36 ust. 1).

P.: art. 36 ust. 1 rozp.

S. art. 126 ust. 1 rozp.

Naruszenie przez prowadzących przemysł przewozu osób, towarów oraz publicznych posłańców, tragaży i przewodników przepisów, ustalonych dla tego rodzaju przedsiębiorstw, regulaminów porządkowych (art. 43 ust. 1).

P.: art. 43 ust. 1 rozp.

S.: art. 126 ust. 1 rozp.

Nie wolno wchodzić bez pozwolenia celem prowadzenia przemysłu okrężnego tak do lokali publicznych, jak i do mieszkań prywatnych, a po zachodzie słońca do obcych domów i zagród. Przepis ten stosuje się także do tego:

1) kto osobiście lub przez domowników sprzedaje sposobem okrężnym surowe produkty swego gospodarstwa rolnego, leśnego, ogrodniczego, sadowniczego, swej hodowli drobiu, pasieki, albo zwierzyne i ryby, uzyskane z własnego polowania i połowu;

2) kto w promieniu 15 klm. od miejsca swego zamieszkania sprzedaje sposobem okrężnym wyroby własnej produkcji, należące do przedmiotów zwykłego obrotu targów małych (płody surowe przyrody, zwierzęta domowe z wyłączeniem koni, krów, wołów, artykuły żywnościowe wszelkiego rodzaju, naczynia i narzędzia gospodarcze i rolnicze, przedmioty, których wytwarzaniem zajmuje się ubocznie okoliczna ludność) albo spełnia drobne świadczenia natury przemysłowej (art. 59).

P.: art. 59 rozp.

S.: art. 126 ust. 1 rozp.

Naruszenie przepisów regulaminów targowych przez osoby nieprowadzące na danym targu „przemysłu" w rozumieniu prawa przemysłowego (art. 126 ust. 3).

P.: art. 126 ust. 3 rozp.

S.: art. 126 ust. 3 rozp.

Godziny handlu i godziny otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych

(rozp. Prez. Rzecz. z dn. 22.III.28 r. Dz. 38, poz. 364).

Otwieranie i zamykanie sklepów i zakładów handlowych oraz niektórych przemysłowych i prowadzenie handlu z naruszeniem godzin, ustalonych przez powiatową władzę administracji ogólnej.

P.: rozporządzenia powiatowej władzy adm. ogólnej, wydane na podstawie niniejszego rozp. Prez. Rzecz.

S.: art. 16 rozp.

Warunki, jakim winny odpowiadać jadłodajnie (rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1930 r. Dz. 69, poz. 550).

Nieumieszczenie w lokalu zakładu, zaliczonego do jadłodajni, w miejscu widocznym spisu napojów i pokarmów, które, stosownie do swego rodzaju, zakład winien posiadać.

P.: § 2 pkt. b rozp.

S.: art. 16 rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. 38, poz. 364).

Nieposiadanie w lokalu jadłodajni i pod opieką zakładu szatni dla przechowywania wierzchniej odzieży gości, albo wieszadeł w pobliżu stolika.

P.: § 2 pkt. d. rozp.

S.: art. 16 rozp. Prezydenta Rzpltej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzi-

nach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. Nr. 38, poz. 364).

Statystyka cen artykułów pierwszej potrzeby

(rozp. Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1921 r. Dz. 14, poz. 82).

Magistraty miast, liczące powyżej 25 tys. mieszkańców, oraz tych miast mniejszych, które oznaczy Główny Urząd Statystyczny, są obowiązane do zbierania wiadomości o cenach artykułów pierwszej potrzeby, stosownie do niniejszego rozporządzenia i do wydanych, celem jego wykonania, zarządzeń Głównego Urzędu Statystycznego (§ 1 rozp.).

Wszystkie osoby, które ze względu na swój zawód, mogą udzielić informacyj o cenach, obowiązane są do udzielania tych informacyj na żądanie wyznaczonych przez Magistrat do notowania cen funkcjonariuszów (§ 5 rozp.).

W razie odmowy udzielenia informacji, względnie podawania danych świadomie nieprawdziwych, osoby, wymienione w § 5-tym, podlegają karze (§ 6 rozp.).

P.: § 5 rozp.

S.: § 6 rozp. i art. 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. (Dz. 85, poz. 464) o organizacji statystyki administracyjnej.

III. Wykroczenia przewidziane w rozporządzeniach wojewody i starostów powiatowych.

a) wykroczenia przeciwko przepisom, zawartym w rozporządzeniach wykonawczych, wydanych przez wojewodę oraz właściwych starostów powiatowych w wykonaniu i na podstawie przepisów, wymienionych w części II-iej niniejszego wykazu (wykroczenia, przewidziane w poszczególnych przepisach);

b) wykroczenia przeciwko przepisom, zawartym w rozporządzeniach porządkowych wojewody, wydanych na podstawie pkt. 2-go art. 108 rozp. Prez. Rzecz. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U.R.P. Nr. 80/36 r., poz. 555).

SPIS WYKROCZEŃ ZAWARTYCH W WYKAZIE.

A. Z prawa o wykroczeniach:

B. Z przepisów szczególnych w zakresie:

a) porządku i bezpieczeństwa publicznego:

b) administracji spraw wojskowych:

c) administracji komunikacyjno-budowlanej:

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n. B. Urząd Wojewódzki Poleski
Prenumerata roczna 18 zł. półroczna 9 zł. Cena jednego egzemplarza 1 zł. 50 gr. Cena ogłoszeń: za 3-krotne ogłoszenie o zagubieniu dokumentów 6 zł., za ogłoszenia o rejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 zł., za ogłoszenie krótkie jednorazowe 4 zł.. — Inne ogłoszenia: 50 gr. za 1 mm. szpalty lub jej miejsce — władze i urzędy państwowe oraz komunalne 50 proc. ceny.

W razie nieotrzymania Dziennika należy reklamować w właściwym urzędzie pocztowym. Wszelkie należności za prenumeratę i ogłoszenia wpłacać należy na konto P. K. O. Nr. 30.628.
Administracja Poleskiego Dziennika Wojewódzkiego w Brześciu nad Bugiem.

Drukarnia „LITERACKA“ Brześć n.Bug.